

LÁZÁR DIÁNA

„NEM DURVA ERŐVEL, HANEM MŰVELTSÉGGEL...”

Szép hagyomány, hogy ilyenkor, december közepén, intézményi napok keretében mindig megemlékezünk névadónkról, az 1802. december 15-én született Bolyai Jánosról.

Egyik levelében fogalmazza meg, hogy **„nem durva erővel, hanem műveltséggel kell igyekeznünk kitűnni”**. Amolyan hitvallása ez hazánk egyik legnagyobb matematikusának, az Appendix írójának, a modern térelmélet kidolgozójának, a komplex számok megvilágítójának, az Üdvtan kitűnő írójának. És még sorolhatnám.

Kísérletet sem teszek bonyolult matematikai összefüggéseinek bemutatására, annak a helye a matematikaóra, inkább arra a kérdésre keresem a választ, hogy ki is ő valójában, aki korában valóban a műveltséggel tudott csak kitörni és kitűnni Erdélyben. Milyen egyéniség is volt ő, akinek annyiszor hangoztatjuk a nevét, csak most, ezekben az órákban egy kicsit ünnepelesebben, s jogosan büszkeséggel.

„Matematikus és hegedűs, mindenik excellens, azt is mondják, hogy egészen katonának termett” – mondja róla az apja. De igaz az is, hogy géniusz, lángelme, zseni egy személyben. Ám mindezeknek az árnyoldala is kijutott Bolyai Jánosnak. Kötekedő is volt, összeférhetetlen fiatalember, ugyanakkor elveiben hajthatatlan, hangulataiban komor. De honnan is van benne mindez az ellentétesség? Matematikai zsenialitását Bolyai Farkastól, az édesapától örökölte, aki a „matematika oltárára” szánta fiát, de az apát jellemző költőiséget, emberszeretetet és a lelkesedést már nem sikerült átörökíteni a Bolyai-utódra.

Gauss sem – Bolyai Farkas barátja – vette a fiút szárnyai alá, talán ebben az is közrejátszott, hogy az édesapa egy meglehetősen kétes hangú és tartalmú levelet küldött Gaussnak, akitől nem átalotta megkérdezni, hogy vajon lánya veszéllyel lehet-e János fiára.

János főúri támogatással katonatisztként végez, hadmérnök lesz. 21 évesen már Temesváron szolgált hadnagyként. Ebben az időszakban születik korszakos elmélete is, amiről apjának levelében csak ennyit ír: **„a semmiből egy új, más világot teremtettem, mindaz, valamint amit eddig küldtem, csak kártyavár a toronyhoz képest.”** Bolyai János megírta az **Appendixet**, egyedüli munkáját, ami élete folyamán nyomtatásban is megjelent. Ez a világra szóló mű apja írásához, a Tentamenhez csatolva jelent meg, amolyan „függeléként”. Sikert azonban nem hozott egyikőjüknek sem. Joggal kérdezhetjük, miért?

Először is utalnék a korabeli éretlen, műveletlen és sötét feudális Magyarországra, ahol abban a korban sem tudós emberek, sem tudós intézmények nem voltak képesek felmérni Bolyai zsenijét, teljesítményét. A Bolyaiak előtt – mint arról több tanulmány is hírt adott – szinte nem is létezett Magyarországon matematika. S ehhez járult hozzá Gauss magatartása is. **„A mű egész tartalma, az út, melyet fia követett, és az eredmények, melyekre jutott, majdnem végig megegyeznek már 30-35 év óta folytatott elmélkedésemmel”** - írta az édesapának Gauss. De valójában igazat írt-e az a tudós embert, akit János – dühében – meglopójának tartott.

A másik probléma pedig az volt, hogy kikhez is jutott, juthatott el Bolyai tanulmánya? A Tentamenre előfizetők többsége – pár százra tehető a számuk – az erdélyi mágnások köréből került ki. Akik „csak” megvették, de el nem olvasták a művet. A tudóstársak pedig nem figyeltek fel a nagy jelentőségű alkotásra. Pár évvel később az orosz Lobacevszkij is a Bolyai-fíúhoz hasonló felfedezést tett, amit a tudományos nagyvilág szinte azonnal elismert. Ezzel megfosztva Bolyai Jánost az elsőbbségtől.

Az ebből eredő elkeseredettség és meg nem értettség is hozzájárult az egyre fokozódó apa-fiú ellentétéhez. Ekkor lép színre **Kibédi Orbán Róza**, aki János élettársa lett. Házasságukat az apa akadályozta meg, akit ugyancsak gyengéd szálak fűztek „tanítványához” és a család gazdasszonyához. Ez a kapcsolat boldogtalan és zaklatott volt. János sűrűn betegeskedett, és még gyermekeitől is elhidegült, amikor rájött, hogy azok bizony nem sokat értenek a matematikához.

Bolyai János egész életében lázadt valami ellen – folytonos ellenfele volt apjának. Megbánt mondata Farkas sírjánál ez volt: **„Keveset használt az emberiségnek!”**

Négy évre rá ő is követte apját a túlvilágra, agyhártyagyulladásban halt meg. „Híres, nagy elméjű matematikus volt, kár, hogy talentuma használatlanul ásatott el” – **olvashatjuk ma is a vásárhelyi református gyülekezet halotti jegyzőkönyvében.**

Nekünk, az ezred- és századfordulón – kötelességünk ápolni, őrizni Bolyai János hagyományait, megismerni az életművet. Akkor, amikor nagyon is időszerű Magyarországon a Bolyai János-féle hitvallás: **„Mármost nem durva erővel, hanem műveltséggel kell igyekeznünk kitűnni.”**

Magó István: Kincset keresek A kötet szerzőjéről

Röviden

Volt egyszer egy helvéciai fiú.
Szerény, csöndes, kitűnő tanuló.
Nagyon szeretett olvasni.
Szép verseket írt.
Ő is Kosztolányihoz hasonlóan a kincset kereste.

Kicsit hosszabban

Akkor írt, amikor „Felhőkbe bújt a világ. Hullámszik a tövis-lét / lerágták a peremét.” Azért írt, mert értékre vágyódott, ahogy ő fogalmazta: „Kincset keresek”. Pedig tudta, hogy abban az időszakban, s abban a korban – 17-18 évesen – nem a versnek terem az idő, és mégis tollat ragadott. Kikíváncozott belőle a versvélemény, pedig tudta, nem mindenki érti meg, tudta, kirí korosztályából, tudta, hogy „Homokszem vagyok a csend-sivatagban / Tegnap szívem fagyhalált halt, / Lelkimmel a mérgező szövetkezett.” (A sziklák) Más volt ez az ifjú ember? Különc volt? Ujjongó? Lelkesedő? Szerető? Akaraterős? Álmodozó? Mindegyik együtt és külön-külön is. Mindez belefér a kócos diákevekbe, a fészkelődő és fészekkereső, társra lelő kamaszesztendőkbe.

Írt, mert úgy érezte magát szabadon. Írt öngazolásként. Írt, hogy társra leljen. S írt a távlatos örömeért. Harmóniát, szeretetet keresett folytonosan. De ki is volt igazán ő? „Harcos hangya-szolga, / Szerelmes vizek számalmas hajósa, / Múlandó, magányos délibáb.” (Ki vagyok?) Az a korafelnőtt volt, aki kevés igazi társat lelt magának. Olyan volt, aki többet és jobban szeretett, mint őt viszontszerették. Mert szerette, ha szerették. Örült. A szeretet-viszonzás feltöltötte... Majd jöttek a csalódások, amikor „gúzsba köt a szomorúság.” (Négysoros) Folytonosan volt szerelmes. Magas hőfokon. Érzőn. Szenvedélyesen. De rá kellett jönnie többször, hogy „szerelmes verseim / Kegyesztettek lettek.”

Négyen különös helyet foglaltak el szívében – s verseiben. Nerina, Bea, Melinda, Mietta. A hozzájuk írt sorok többek, mint versemlékek. Mert benne lángolt a férfiú, perzsel ezekben a versekben a szerelmes érzés, noha sebeket is szerzett e kapcsolatokban. „Magadhoz láncol

törékeny kerted. / Bár a fákat, miket én ültettem Benned, / Már egytől-egyig kivágtad.” Ezek a magas hőfokú és sokáig megértő szerelmek kellettek számára a kór elviseléséhez. Ők voltak az oltalmazók, a segítségadók, a halvány kis reménysugarak.

18-19 évesen írta e verseket. Hogy vállalná-e őket ma is? Többnyire igen. Hisz részéről őszinte volt az az érzés. Másvalaki lett abban a szerelemben. Számára szükséges volt ez a szerelmes állapot. Szeretet-szerelem köti nagyon sok emberhez a „hóvirág-szívű fiút”. De csak keveseknek szólnak ilyen sorok: „Emlékeimbe-szőtt arcod / Azúr színű mécset tartott...”, vagy: „Szemed tenger, és sós medrében / Drágakövek élnek...”, vagy: „Friss hajad vadméz-illatosan úszik, / Rőzse-arcod barna lepkeszárnya”, vagy: „Vörösréz arcod szeretet sugall”, vagy: „Barna hajaddal a hűs szél táncol, / szemeidnek a tenger a párja. / Ajkaidon mézédés fátyol / hangod, hajladozik, szép hársfa” stb.

Egy olyan fiatalember volt ő, aki nem csak szerette az embereket. Aki imádta az irodalmat, s művelte is azt. Aki rajongott József Attiláért, Adyért, Verlaine-ért, Faludyért, Thomas Mannért.

A „pagonyás” versek még a keresgélő, kutató, felfedező korszak termékei. 1994-ben a komorabb korszak, a betegséggel terhes év drámai hangja a meghatározó, majd Bea és Mieta, a rátalálás-ciklusa, az öröm időszaka versebe foglalva.

Óriási anyagot hagyott ránk. Majd’ háromszáz versében a tehetséges Magó István, novelláiban az iskolás csillan meg.

Elbeszélései amolyan mesék, anekdoták – emberségről, szeretetről, a szegény ember fiáról, Péterről, azaz magáról, a közvetetten is érzékeltetett szerelemről. Novellái között az abszurdba hajló, szikár, pár soros írásai a legjobbak.

Vágyott az igaz szóra, meg határozója volt az őszinteség. „Mindig rühellem azt, aki hazudik. / - Bár a század elmúlt; éppen a huszadik” – írta Az ifjú Thomas Mann emlékére c. versben. Miközben ilyen szigorú elveket vallott, megmaradt romantikus kamasznak. S most, hogy valamennyi versét, összegyűjtött novelláit újra olvastam, ez még inkább megerősített ebben. „Mesékből építem egy külön világ házát / Mint lázas kisfiú, ki elfelejti lázát. / kincset keresek egy fel nem ásott kertben...”

A munkát azonban félbehagyták vele. Fájdalmasan korán veszítettük el. Őt, akiért ma is érdemes katedrára állni, akiért érdemes a tanári hivatást vállalni, mert hitet adó diák volt ő.

Ma is bénít a tény, amikor kilencvennégyes verseit újraolvasom, amikor arról ír, hogy „már nincs cél, nincs hit és nincsen érték. / Nincs Faludy, nincsen Örkény, / sem Keresztúry, az időmérték...”, s ahol „az írás egyszerűen hamu lett.”

Hiszem, hogy a tehetség nem porlad el.

Dr. Kovács István

Talentum: Móczár Zsuzsa

Örömmel mutatjuk be a 11/c osztályos Móczár Zsuzsát sorozatunkban, aki énekes fellépéseivel, újságunkban glosszáival méltán aratott sikert diáktársai körében, tanárainak tetszését. Szerkesztőségi tagunk ez év nyarán szerepelt a Kecskeméti Televízió Mozaik c. műsorában.

- **Egy újabb tehetséget köszönhetünk a Kecskeméti televízió stúdiójában, Móczár Zsuzsát. Kedves Zsuzsa, mit kell tudni rólad?**
- A Bolyai János Gimnáziumba járok. Nagyon szeretek énekelni. Ötéves korom óta tanulok. Kb. egy éve, hogy egyedül is elkezdtem. A lámpalázamat is sikerült legyűröm. Most itt-ott próbálok „elhelyezkedni”, fellépni.
- **Kik voltak a mestereid?**
- Az egyik kórusvezetőm Durányik László, a másik pedig Jámbor Zsolt, a klasszikus éneket Hajdú Katalinnál tanulom.
- **A klasszikus éneket említetted. Tudjuk, hogy mit kedvelsz leginkább, de milyen zenék, stílusok azok, amelyek kívül rekednek e körön?**
- Amit igazán hallgatni szoktam, az a zongora- és gordonkaversenyek. Ezeket – sajnos - nem lehet énekelni, de gyönyörűek.
- **És a kortárs zene?**
- Az egyik kórusban ezeket énekeljük. Szeretem őket, de nagyon nehezek, s nagyon időigényesek...
- **S a könnyű műfaj?**
- Még nem próbáltam, de remélem, az is sikerülni fog egyszer.
- **Hivatásszerűen szeretnéd majd üzni az éneklést? Az énekléssel szeretnél kenyeret keresni vagy ez egy kedvtelés csupán?**
- Eddig még hobbi volt... Remélem, ebből lesz még valami komoly dolog is.
- **Mi lehet az a komoly dolog? Vannak-e konkrét terveid?**
- Nincs konkrét tervem.
- **Azért csak végig sakkoztad már, hogy mi minden is lehetne?**
- Próbáltam végiggondolni, de minden nagyon nehéz, és sok-sok idő, sok munka kell még... Megpróbálom mindenesetre.
- **A gimnáziumban hogy fogadják, hogy te nemcsak a kórusral, hanem egyedül is fellépsz közönség előtt?**
- Van aki szereti, van aki nem. A tanárok néha örülnek neki, néha nem, ha a tanulás rovására megy. Azért ők is szeretik hallgatni.
- **Vegyük azt, hogy minden bejön neked: a felvételi, a színpadra kerülés, s minden egyéb. Akkor is vállalnád a megmérettetést?**
- Nagyon szívesen?
- **Nem titok, hogy most arra készülünk itt a stúdióban, hogy énekelni fogsz. Kérlek, konferáld be, mit hallunk?**
- Webber: Jézus Krisztus, szupersztár c. musicaljéből a Mária-Magdaléna dalt.

Interjú Pap-Szigeti Róberttel

A tanár úr végigdöcög a folyosón, csendes, halk szavú, de mégis népszerű a diákok körében. Ön szerint mi ennek az oka?

- Mindjárt egy nehéz kérdés. Nem hiszem, hogy a népszerűség ezen múlna, egyszerűen csak ilyen a természetem, nem szeretek az iskolában hangosan beszélni.
- **Mit gondol, nem akarnak a diákok ezzel a csendességgel visszaélni?**
- Nem hiszem, különösebb magatartási problémák amúgy sem adódnak az óráimon. Szeretem azt, hogyha én dolgozom, viszonylag mindenki csendes, és figyel, de ettől függetlenül elfér az órákon némi zaj is, mivel a matematika és a számítástechnika amúgy is a zajosabb tantárgyak közé tartozik.
- **Mitől alakult ki önben ez a csendes karakter?**

– Azt gondolom, hogy azokat a tanárokat, akikkel együtt dolgozom, a közös cél vezérli, nem pedig az, hogy parancsolgassanak és kiabáljanak. A fegyelmezéshez egyikre sincsen szükség.

– **Hova járt iskolába?**

– Elég kalandos volt, mert alsó tagozatosként egy tanyasi iskolába jártam, azután Kiskunfélegyházára költöztünk, és ott folytattam felső tagozatos éveimet, majd a Petőfi Gépészetiben érettségiztem, szintén Kiskunfélegyházán.

– **Hogyan emlékszik vissza középiskolás éveire?**

– Nagyon szerettem középiskolás lenni. Egy fiúiskolába jártam, ahol megbecsülték azt, aki dolgozott, soha nem bántották azt, aki tanulni akart vagy szüretben jobban hajtotta magát, emiatt nagyon jó légkörűvé vált az iskola. Az iskolavezetés is, én úgy érzem, hasonlóan az ittenihez, minden ötletet hagyott megvalósítani, még azt is, amire most tanárfejjel azt mondanám, hogy talán mégse kellett volna.

– **Milyen emlékeket hagyott önben az érettségi?**

– Köszönöm szépen, utólag nagyon szép emlékeim vannak. Előtte én is féltem, mint mindenki, de ezt is át kell élni egyszer. Az izgalom adja meg ennek a szépségét.

– **Hol tanult tovább az érettségi után?**

– Először elvittek katonának, amit persze nem akartam, aztán Debrecenben tanultam tovább a Kossuth Lajos Tudomány Egyetemen.

– **Hogy került a Bolyaiba?**

– Teljesen véletlenül. Mindenképpen Kecskeméten vagy környékén kerestem állást. Ez volt a legszimpatikusabb, és szerencsére állás is akadt.

– **Változtatna-e valamit az iskola életében?**

– Természetesen, 10 perces órák, 50 perces szünetek. Az iskola mindig valamiféle kényszer, de azért itt a Bolyaiban a középiskolás éveket át lehet „vészlni”, bár én azt hiszem, hogy itt is vannak kínos napjai a diákoknak.

– **Ön szerint a siker és a tudás mennyire vannak összhangban?**

– Ez attól függ, hogy mit értünk siker alatt. Nem gondolom, hogy a hétköznapi siker annyiból áll, hogy az ember jó anyagi körülményeket tud teremteni maga körül, bár természetesen ez is része annak, hogy az ember annak megfelelően éljen, amit magáról elképzel. Ha nagyon keveset tudunk a világról, akkor könnyen megelégszünk azzal, amit elértünk, viszont minél többet tudunk a világról, annál kevésbé fogjuk magunkat sikeresnek érezni, mert rájövünk arra, hogy mennyi mindent kell még megismernünk. Az se jó, ha az ember túl okos, mindenesetre a tudás is ad egyfajta sikerélményt, és már ezért az élményért is érdemes tanulni.

– **Ki lehet ön szerint sikeres?**

– Hú... Ha csak a saját osztályomra gondolok vissza, ahol én érettségiztem, nem volt összhang a tanulmányi eredmény és az életben elért sikerek között. Ez azonban nem azt jelenti, hogy a gyengébb eredményt elérők lettek sikeresebb állásoknak a birtokosai. Olyanok élnek harmonikus, békés családi életet, akikről senki nem gondolta volna, hogy egyáltalán megházasodnak az elkövetkezendő tíz évben. Olyanok viszont akadtak, akik nagyon jó tanulmányi eredményt értek el, de az életük más irányt vett, például nem azt az egyetemet végezték el, amit elkezdtek. Az, hogy ki lesz sikeres, kiszámíthatatlan.

– **Mennyire hisz abban, hogy mindenki a saját sorsának irányítója?**

– Nem igazán hiszek ebben. Sok a véletlen az életemben, és remélem sok is marad. Jó, ha az embert érik kellemetlen meglepetések is, mert tapasztalatot lehet szerezni belőlük.

– **Térjünk át a személyes kérdésekre. Ön sikeres a nők körében?**

– Erről inkább őket kellene megkérdezni. Könnyen barátkozom, rengeteg ismerősöm van, de hogy a nők körében sikeres? Nem hiszem.

– **Feleségével élnek társasági életet?**

- Mostanában ritkábban, de ha igen, akkor általában szerdánként, ezért csütörtök reggel néha fáradt vagyok, ami néha észrevehető rajtam.
- **Miért pont az énekléshez vonzódik a matematikán és a számítástechnikán kívül, hiszen sokan tudják, hogy kórista?**
- Így alakult. Kiskorom óta szeretek énekelni, később a kollégák elcsábítottak az énekkarba, ahol nagyon jól érzem magam. Kell olyan tevékenység, ami rendszeresen kikapcsol a napi hajtásból. Erre alkalmasak az énekkari próbák.
- **A matematika melyik részét szereti a legjobban, és melyiket szereti tanítani?**
- A geometriát, de tanítani nem ezt, mert kevesebb sikerélményt nyújt nekem és a diákoknak is. A geometria a magyar oktatásban nem annyira hangsúlyos, ezért talán nem is szeretik annyira a diákok, mert nem lehet igazán megismerni a szépségeit a középiskolás évek alatt.
- **Mit tanácsolna azoknak a diákoknak, akik matematika szakra szeretnének menni?**
- Először is fakultációt, de természetesen a matematika nyitja a gyakorlás. Sokat kell gyakorolni, többet, mint amennyit én gyakoroltam közép-iskolában.
- **Naponta kb. hány órát tölt a számítógép előtt?**
- Nem igazán lehet behatárolni, de a napi másfél óra biztos megvan, nyáron viszont hetekig kibírom számítógép nélkül.
- **Néhány villámkérdés. Mi a hobbyja?**
- Olvasás. Mostanában könnyedebbeket olvasok: Arthur Haley-t, Rejtő Jenőt, Asimovot.
- **Kedvenc zeneszerzője?**
- Zeneszerzőm nincsen, viszont korszakom van: a barokk, azon belül az oratóriumok.
- **Kedvenc rádióadója?**
- Nagyon szeretem a Muzsikáló délutánt a Bartókon, régebben a csütörtöki kabarét hallgattam a Petőfin.
- **Kedvenc tévécsatornája?**
- Spektrum, de inkább csak hallgatom a számítógép előtt ülve.
- **Kedvenc étele?**
- Leginkább a sós ételeket szeretem, könnyen elcsábulok egy tenyérynyi szelet füstöltsonkára.
- **Kedvenc gépkocsi márkája?**
- Nincsen, a lényeg, hogy ne hagyjon ott!
- **Kedvenc színésze?**
- Mácsai Pál, a külföldiek közül Gerard Depardieu (ő az én alkatom) és Jack Nicholson.
- **Csillagjegye?**
- Nyilas.
- **Mennyire hisz a misztikus dolgokban?**
- Én azt fogadom el, hogy amiről nem bizonyították be, hogy nincs, az lehet. Tulajdonképpen a parajelenségek mindig is vonzották a fantáziámat, hiszi is az ember, meg nem is. Azért a neveltetésünkben benne van az is, hogy racionálisan gondoljuk végig a dolgokat (ez nem lehet, ez lehetetlen).
- **Mondana valamit összegzésként, így, az interjú végén?**
- Igazság szerint nem szeretek interjúalany lenni, bármiről is nyilatkozni, jobban szeretem szervezni és csinálni a dolgokat.

Varga Orsolya

Mindene a tánc – Beliczki Nóra

18 éves szőke lány. Mindene a tánc, a mozgás, és a divat. A 12/B-be jár. Angolból középfokú nyelvvizsgája van. Nyitott, mosolygós, barátságos. 2001-ben a VI. Tóserdő Szépe versenyen a 2. lett. De ki is ő valójában?

– A Vásárhelyibe jártam. Az angol miatt jöttem a Bolyaiba. Itt meg is szereztem a középfokú nyelvvizsgát... Kozmetikus szeretnék lenni, sminkes, a kifutók mögött.

– **Mi a véleményed a „szőkéről”?**

– Nem buták! A szőkék sem! Általános hülyeség, amit a szőke lányokról tartanak.

– **És a szépségről? A szépségversenyekről? Egyáltalán, hogy kerültél oda?**

– Ötlet volt csupán. Engem a modellkedés és a tánc érdekel elsősorban. Az **Akrobat Dance** tagja vagyok, a szintén bolyais **Nagy Szilvivel** együtt. Több városban működünk már, Baján, Pesten, Halason, sőt, tervezzük, hogy „bevezzük” Szegedet is. Az Arobatban van lehetőségem olyan dolgokkal foglalkozni, amely alapjául szolgálhat a modellkedésnek is, sőt – segíthet a szépségversenyen is. Az idei töserdei verseny amolyan kalandféle volt csupán, mindenfajta tét nélkül. Ha már ott voltam, hát kipróbáltam. A menedzserem, **Gyöngyösi Szilvia** nevezett be.

– **A bolyaisok közül több ismert „Szépség” is akad... Gondolj csak a Kiskun Szépére, Seres Zsuzsára, aki 1996-ban érettségizett a Bolyaiban, vagy az énekes Komonyi Zsuzsára, aki a Miss Word Hungaryn második lett 1999-ben, és Nagy Szilvia, aki akkor ugyancsak országos döntős volt... Te mi alapján vágtál neki a versenynek?**

– Ebben a korban kell egy lány számára a visszajelzés – a kisugárzásáról, alakjáról. Mindenki, én is szeretnék szép lenni. És ha már hallotta valaki, hogy összesúgnak mögötte, hogy „Szép kis csaj!”, no meg a fiúk is megnézik, előbb-utóbb vágyat érez magát kipróbálni a kifutón is.

– **Második lettél a töserdei versenyen, majd bejutottál a pesti középöntőbe... Kimondták tehát országos szinten is, hogy „szép vagy”.**

– Abszolút nem nagydolog ez. Az Akrobatban sok széplány táncol, ügyesek, jól táncolnak, szépek, van megjelenésük, nincs lámpalázuk. A szépség csak egyvalami. Egészen biztosan a kapcsolatteremtésben szerepet játszik, így nálam is, no persze, ehhez kell a nyitottságom is. Gyakran azt vettem észre, hogy kedvesebbek az emberek...

– **Nyitott vagy?**

– Kíváncsi! Szeretek őszinte lenni, ez nem mindig hasznos, sajnos tapasztaltam. A nyitottságot nagyon szeretem. A barátságokhoz szükséges. De szeretek rajzolni is, talán anyai örökség, édesanyám grafikus. A nyitottság „lenne” a továbbtanulásomban is a meghatározó: vagy valamilyen idegenforgalmi pályán, vagy kozmetikusként, majd sminkesként szeretnék dolgozni.

– **Ennyire vonz a kifutók világa?**

– Nagyon. Szeretnék bemutatókon sminkesként dolgozni.

– **A Kertváros c. magazinban „vidám természetű, nyitott, társas lénynek” jellemezted magad.**

– Rettentően fontos számomra, hogy „rendben legyek önmagammal”. Jóban legyek mindenkivel, családommal, barátommal, jó legyek a táncban... Ha ez megvan, úgy érzem, akkor vagyok biztonságban.

– **A színpad ennyi biztossá tesz?**

– Nagyon sokat szerepelek a csapattal is, szólóban is – különböző diszkókban, a Fötéri nyár rendezvényein, Road show-kon vettünk részt. Együtt dolgoztunk Rogerrel és Stefanóval, a DJ-vel. A nyári lemezbemutatójukon velük turnéztunk, többek között minden vasárnap este a Beech House-on.

– **Akkor mondhatjuk, hogy „Szép lányok, ne sírjatok...?”**

– A szépségverseny pesti középöntője azonban nagyon vegyes képet adott emlékként. Amilyen jó, szuper volt a töserdei rendezvény, olyan „vidéki” a pesti. Zene nem volt, öltöző sem, sminkes sem, fodrász sem. Egy szóval semmi, ami egy hivatalos szépségversenyen adott kéne, hogy legyen. Rossz volt kiesni, de nem sajnálom...Főleg azután, hogy min mentek keresztül a továbbjutók. Nem a természetességet nézték, a műviség volt a jellemző. Ott meg festett szőkék, hatalmas arany ékszeres lányok, vastag smink...

– Mondjuk ki olvasóink előtt a színvonal „előidézőjének” a nevét, aki nem más, mint „gagyí-király”: Fásy Ádám, a Törpe-agy, a Miss World licenc-tulajdonosa, az öntelt szírupherceg... Ilyennek áll ma az élet... Különben nem a vigasztalásodra mondom, de az itteni fiúk véleménye az, hogy a Bolyaiban egy-egy osztályból több széplány válogatható össze, mint akiket a hévízi juhodályban megtartott elmebeteg országos bratyi-találkozón láthatott a nagyérdemű, ráadásul az m1-en. (Még jó!) De azért nem vagy elkeseredve?

– Próba-szerencse volt. Az életcéloim más. Okosan és jól élni. Annak örülök, hogy a közelmúltban felléphettünk az RTL Klub Delelőjében, a TV2 egyik magazinműsorában, s számtalan meghívásnak teszünk eleget országszerte az Akrobat részéről.

– Jó a csapat?

– Nagyon.

– Boldog vagy?...

A rá oly jellemző – ám sokat sejtető – Beliczki Nórás mosollyal „válaszol”. Előtte az Élet. Sok sikert! Vele biztosan még sokat találkozunk Kecskeméten és a kifutók világában.

Kovács István

2. díjas emlékezés a Katona-évfordulón Sendula Anita: „Egyetlenünk a maga nemében”

Tisztelt Vendégeink! Kedves Lányok és Fiúk!

Alig van nap, hogy ne hallanánk városunk egyik híres szülöttének nevét. A róla elnevezett gimnázium, a színház és emlékház, az irodalmi társaság, a könyvtár és a múzeum emlékezteti a kecskemétiakat, és az ide látogatókat Katona Józsefre.

210 évvel ezelőtt, november 11-én született egy viszonylag jómódú, vallásos családban – nyolc másik testvérével együtt. A piarista nevelést szülőhelyén és Szegeden kapta életének további meghatározójául, majd Pestre kerülve, jogi tanulmányai mellett került szorosabb kapcsolatba a színházzal. Amolyan delectans actorként végezte dolgát, írt, fordított, díszletmunkákat végzett, volt szerephordó, rendező és Békési József néven színész is. E környezetben érte először, s utoljára a felemelő, gazdagító érzés: a szerelem. Széppataki Róza, az akkor még csak szárnyait bontogató, de tehetséggel igencsak megáldott színésznő, a kislányos varázsú primadonna volt a Katonát boldogító szerelmi érzés kiváltója. Levelet is írt neki, amelyben megvallotta érzéseit, de szorongó habitusa miatt férfiúi kilétét csak monogramjával árulta el. A viszonzás is hasonló volt – K. J. megmaradt az „ismeretlenségben” ebben a kapcsolatban. Nem sokkal később Déry István feleségeként az először oly imádott hölgy ellenszenvessé lett a fiatalember szemében, s ez a sérelem, úgymond érzelmi tévedés aztán végigkísérte egész életében a „percegő pennájúvá” vált Katona Józsefet. E kapcsolat azonban megszüli egyetlen komikus darabját, melynek címe: A rózsa vagyis: a tapasztalatlan légy a pókok között. Előadását – állítólag – magára ismerve tiltotta meg Széppataki Róza. Pedig csendes bosszú volt ez a darab a kikoszorózott drámaíró és kérő részéről.

Az 1810-es években került a világot jelentő deszkák fényében közelebb az irodalomhoz. A kor divatos, ám értékeiben bizony jelentéktelen kis drámáiból fordítgatott a társulat számára. Ezek között is az első volt az 1798-ban név nélkül megjelent német lovagregény, a Borzasztó torony dramatizálása, majd ezt követte a Monostori Veronika, s a Lutza széke karátson éjszakáján. Az 1813-as István a magyarok királya Girzik pesti német színész átdolgozásából készült. Az Aubigni Clementia és a Ziska már történelmi tárgyú drámák. A Jeruzsálem

pusztulása c. szomorújátékának, amely a zsidóság tragédiáját elevenítette fel, a cenzúra nem állta az útját, mégsem került színpadra.

Mégis, az előbb említett drámai művei és versei mellett a Bánk bán lesz az, amely híressé, ismertté teszi az írókat a közönség, az olvasók körében.

Szomorú, de igaz, Katonát is elérte évszázadokkal később az a sors, ami Madáchot is – a nagyközönség előtt „egykönyvű szerzőként” emlegetett óriássá vált. 1814-15 döntő év. A kolozsvári magyar nyelvű kőszínház avatására pályázatot írtak ki az Döbrentei Gábor lapjában, az Erdélyi Muzeumban. Állítólag erre küldte el tragédiáját Katona, de hogy megérkezett-e, máig rejtély. Egy biztos, a pályázat eredményhirdetésekor meg sem említették nevét.

Az író jogásztársa, Bárány Boldizsár készíti el Rostáját, javítva, észrevételezve, kiigazítva a művet. A székesfehérvári társulat – Balog István vezetésével – be akarta mutatni a Bánk bánt, ám a cenzor nem engedélyezte a színre vitelt, csak a kinyomtatást. Végül Pesten jelent meg, jelentősen átdolgozva – 1821-ben. Ma ezt, az ún. második változatot, ismerhetjük, olvashatjuk.

Egy újabb visszatartó, elszomorító esemény ez Katona életében, aki élete utolsó évtizedét szülőhelyén tölti, alügyészként, főügyészként. A Bánk bán színpadi bemutatóját azonban nem érte meg, mert 1830. április 16-án szívszélhűtésben halt meg. A bemutatóra azonban három évvel később sor került Kassán, ahol Udvarhelyi Miklós jutalomjátékként vitték színre azt a Bánk bánt, amelyről Erdélyi János ezt írta: „egyetlenünk a maga nemében”.

Tisztelt Hallgatóim!

Mi, kecskeméti, s főleg diákok sokat tehetünk azért, hogy a Bánk bán ismerete ne csupán az ajánlott olvasmányok kötelezővényei közé zsugorodjon. Ne évfordulós kampányként szóljunk Katonáról és életművéről, mert eljön minden évben a november! Az éves főhajtások, a hivatalos megszokások a szobor előtt - lélektelenítik az emlékezést. Az ünnepi elvárások görcsbe is merevítik a színházi bemutatókat, a megemlékezések pedig csupán a tiszteletköröket rová illedelmes Katona-pártiakat vonzzák a rendezvényekre. Így aztán ne is csodálkozzunk azon, hogy tíz évvel ezelőtt, a 200 éves évfordulón Bánk bán-bemutató nélkül maradt a magyar színházvilág. Tavaly, a kecskeméti színház modernizált, majdhogynem elidegenítő bemutatója, az igencsak megsoványított szövegekkel, jócskán megosztotta a nézőket.

Vajon tényleg ezt érdemli nemzeti klasszicizmusunk remekműve?

Vajon Katona emlékét csak mindig ilyenkor illik reflektorfénybe állítani?

Azt hiszem, valamennyien tudjuk a választ! Nem!

Katona József nem kampányt érdemel! De Katona nem is csak egy kőszobor, amely előtt tisztelegnünk illik!

Életműve, emberi tartása, tudományos munkássága folyamatos figyelmet érdemel. Részünkről is! Vigyázzunk rá, mert silányul kultúránk, amelyben egyre nehezebb lesz számára, és a Bánk bán számára a nekik megillető helyet biztosítani.

Tíz évvel ezelőtt írta a 2001. november 14-én Katona-díjban részesült kecskeméti költő, Pintér Lajos az Egy évfordulóra c. alkalmi versét.

(Vannak)

Kik pénzt olvasnak bankban,
iskolapadban.

Kik fürkészsze – félve – néznek
a sors tükrére:

jövendők mit hoz egyénre,

nyelv zenéjére,

alanyra-állítmányra,

s mit hoz nemzetre-népre.

Kik a holt márványt,
márvány-szobrát körülállják
s csodálják s tán csudálják,
álljanak most kicsit félre:
nem látni tőlük
az eleven költőt!

Köszönöm a figyelmüket!
(Elhangzott 2001. november 16-án a Magyar Irodalomtörténeti Társaság Katona József emlékbeszédíró és felolvasó versenyén, ahol Sendula Anita, 11/D a 2. helyet szerezte meg.)

Bóti József

Eső

Egy perccel ezelőtt kint esett az eső. Valami mélyről fakadó vágy hajtott arra, hogy kimenjek az udvarra. Levetkeztem magamról minden fölösleges ruhadarabot, és ahogyan a teremtés adott a mának kimentem az udvarra. Hirtelen kellemes szellő bizsergette meg hátamat. Kiálltam az udvar közepére és hagytam, hogy a szél borzolja hajamat és az esőcseppek mind valamennyi bársonyosan simogató, mégis tűhegyes cseppkőként lassan lemorzsoljanak rólam mindent, mi mögé elbújhatok, mindent, mit a mai társadalom fontosnak tart, mindent, ami megjárt és színtelen. Olyan voltam akár egy bokor. Élni akartam, növekedni, de mindenki csak lenézett, mert túl kicsi voltam vagy túl kövér, de mikor megpróbáltam volna ... Lenyestek, letapostak, kiszárítottak és az egyik éjszakán kicsavart és felkapott egy vihar, majd az emésztőgödör szennyébe dobott. Ezután felnéztem az égre. Mintha valamit vártam volna onnan fentről, de nem jött semmi. Semmi sem lett tökéletes, nem lettem egy másik dimenzióban. Ugyanott voltam, elhagyatva egy sötét udvar közepén.

Az eső egyre erőteljesebben esett. Éreztem a zsibbadást karjaimban, mintha csak egy bokszoló lennék, aki bárhová is bújik a ringben, nem kerülheti el a fájdalmat, úgy ahogyan én sem bújhatok el ebben a világban. A fájdalom mindenhol megtalál. Éreztem az esőcseppeket, ahogy bomlasztják le burkaimat. Olyan érzés ez, mint amikor egy hóember az egyik pillanatban még nevetve játszik a gyerekekkel, de a másik pillanatban, mikor elkezd esni a jég, mindenki elhagyja és csendben, mindenkitől feledve, a borús viharos időben könnyeit hullatva indul foszlásnak ...

Megtisztultam.

(A szerző 2001. szeptemberében különdíjat kapott írásáért az országos békéscsabai tehetségkutató rendezvényen.)

Unalom

A falon képek, csíkok, festék,
Poros lámpákon vibráló neon,
Padok, ablakok, megfáradt székek,
Körülöttem fekete-rém az unalom.

Nem ellenkezek karja ellen,
Áthúz rajtam, kisüt, harap,
Bármerre visz a távoli jelen,
Belém ivódik, a bőrömbé ragad.

Tompítja, bomlasztja a szavakat,
Bármit kérdek, mindent tagad,
Nem okoz ő sem jót, sem rosszat,
Csak sajátommá válik, a részemmé fakad.

Ranga Judit

„Embereszmény” – 2001

Az ember utolsó, lepusztult pondrónak érzi magát, ha egy mai, igen ápolts, skarlát hajú múzsa mellett kell állnia a buszon.

A modora kifinomult, mint a smirgli, szókincese gazdag, ha ruhaneműről, vagy egyéb emberformáló dologról van szó. Arcát nem tudni milyen, hiszen a festék eltakarja. Száján vastag, fekete kontúr, hogy mikor rúzsozza magát, ki ne menjen a vonalból. Tekintete sokatmondó: tisztán kiolvasható belőle: „Menjé’ má’ odább, me’ ez itt az én helyem!” Haja színe még véletlenül sem eredeti.

Ruhája rózsaszín, a legrikítóbb fajta, bő, mint a melegített zsugorfólia, átlátszatlan, mint a pókháló. Pólója elég rövid derekú ahhoz, hogy tüzetesen megvizsgálhassuk: vajon a szülész jól vágta-e el a köldökzsinórt annak idején. Cipőtalpa magassága megmérésére nem elég a 20 centis vonalzó, nem is tud benne járni. Na de miért is lenne erre szükség, hiszen a nívódíjas társaságával úgyszólván egész nap a főtéren ücsörögnek, minek az a fárasztó testmozgás? Témájuk különösebben nincs, csak „lökik a showdert”, elküldik egymást a „showhivatalba”, showhajtoznak, hogy a fater milyen showher, és showárognak a hírnév után.

Cigi, tetkó – az fontos, mert mi lehet andalítóbb egy nikotingőzös papírtekercsnél? Rózsa, patkány, szívecske, halálfej a lapockán vagy a karon igazán tetszetős, hátborzongatóan. A malac orrában karika van, hogy ne túrja föl az ólat. Emberi viszonylatban még nem jöttem rá e „testékszer” lényegére.

IQ- nagyság nem számít, hisz egyéb méretek fontosabbak.

Kíváncsi vagyok, mi lesz a következő divatőrület. Reméljük, valami zártabb, átlátszatlanabb stílus, amit mi, „földi halandók” is szívesen hordunk. Akkor talán divatos cuccaink miatt mi is embernek fogunk számítani. Talán.

Izsák Győző

Elemzés

1.

Ki vagyok elemezve! Igen. Lehet, hogy furcsa, hogy ellenkezik sok mindennel, de amint mondok valamit: ki vagyok elemezve. "Nem is kell folytatnod, ez azért van, mert..." De kérem, még nem fejeztem be! Tulajdonképpen még el sem kezdtem! "Ugyan, ugyan, ne mondd már, tudod, ez mindenkivel előfordul. Fiatalkori hóbort, majd kinövöd."

Először keserűség tölt el, aztán örült, gúnyos vigyorgásba kezdek, majd kitör belőlem a nevetés. Tényleg nem tudom, miért. Nincs ebben semmi poén, rendre lettem utasítva, mint általában. Mégis nevetek, de nem őszintén dallamosan, hanem fülsüketítő groteszk zihálással.

"Na, ne neved már! Tudom, most azt hiszed, hogy én, mint olyan, aki tulajdonképpen nem is, de biztosíthatlak, hogy tévedsz, én már régebb óta kevésbé vagyok az, akinek látszani vélek, szóval légy szíves figyelj és..., KUSSOLJ!"

Megszeppegek. Milyen igaza van. Magam sem értem furcsa reakcióm. Tétován nézek magam elé, mint az elmebeteg gyilkos a vértócsára, nem bírván felfogni a tény, hogy ez az ő műve. Nem értem sem őt, sem magamat, csak azt tudom, hogy nem szeretem, mikor

kielemeznék. Nem azért, mert zavar a tudat, hogy lám, engem is beskatulyáztak, rendszerbe soroltak, korlátok közé szorítottak. Nem ezek miatt, hiszen magam is gyakran teszek ilyet. Felháborodásom sokkal inkább gyakorlati, sem mint személyes vonatkozású, ugyanis: szar az elemzés. Szép, logikus, talán még igaz is, csak nem rólam szól.

Tessék, újabb örökérvényű de gyakorlati haszonnal nem bíró közhellyel lettem gazdagabb, és mivel ön az ezredik, aki elmondta, ajándékkul kap tőlem egy 90 perces kazettát, amin csupa válogatott (az önéhez hasonló) okosság van: az elmúlt 17 év termése. Lassan kezdem azt hinni, hogy minden, amit érzek, gondolok, tudok vagy tudni vélek, valójában nem is én vagyok, hanem az életkoromnak megfelelő életérzés valamelyike.

Egy egyszerű kis gyerekvers, amiből van még ezer, amelyet mindenki ismer és mindenki ért. Időmértékes, keresztrímekkel, néhány metaforával, megszemélyesítéssel, (és óh, micsoda kettős csavar) paradox bizonyítással a végén.

Emlékszem, talán negyedikes lehettem, mikor a TV-ben egy híres professzor az érettségi apropójából egy Kosztolányi verset boncolgatott a nagyérdeműnek. Többoldalnyi levezetést írt fel a prof. Minden apró részletre kitért, minden sor értelmét külön magyarázta.

A tesóm az első öt perc után felállt és felment a szobájába. Később, amikor benyitottam hozzá, egy Kosztolányi-kötetet pillantottam meg az asztalán annál a bizonyos versnél kinyitva. Meg akartam szólítani, de ahogy feléje fordultam, még a szürke félhomályban is észrevettem, hogy szikrázó barna szemeit könnyfüggöny takarja. Sarkon fordultam és halkán kimentem a szobából.

Igazán nagyra értékelem a professzor irodalmi jártasságát, a verselemzéseit, de engedtessek meg nekem, hogy mint a versekhez nem értő egyszerű, műveletlen laikus kijelentsem: a mai napig úgy érzem, hogy azt a pár sort a nővérem értette meg jobban, nem pedig a tisztelt professzor úr.

2.

Jaj ne mondd kedves barátom! Tudom. Depresszió, üldözési mánia, meg nem értettség érzése.

Persze, persze ez mind természetes, mindenkivel előfordul. Már megyek is az élet napos oldalát keresni, csak ne mondd. Ne mondj semmit! Mosolyogj! Látod, máris jobb. Menj csak, intézd a dolgod, már semmi bajom. Nem, nem akartam mondani semmit. Tudom, megértesz, elhiszem, hogy éltél már át hasonlót. Jó, jó majd olvasok valamit. Tessék, itt ez az újság, jó lesz? Oké. Akkor, szia. Ni csak, milyen érdekes hír van ebben a lapban: az anyuka szerint Áronka igazán rendes gyerek, kitűnő tanuló. Odahaza a légkör jó, habár apuci csak este 9-kor szokott hazaérni, anyuci pedig kissé sorozatfüggő. De azért, mint hallottuk, a családi légkör jó. Így tehát egyértelmű, hogy Áronka pillanatnyi elmezavarában durrantotta 30 darabra a koponyáját apuci Desert Eagle-vel.

Azért talán nem lett volna baj, ha a pillanatnyi elmezavar beállta előtt valaki feltette volna a kérdést neki: – "Mi van veled Áronka?"

Szóval, tudjátok mit? Nem kérek több elemzést. Nem érdekelnek a has-válaszok, a sok-sok saját tapasztalat, meg közhely.

Ne akarjunk túl okosnak és bölcsnek tűnni, és akkor talán nem látszunk túl ostobának.

Karancsi Ágnes: „Minek a lélek balga fényűzése”, avagy mire való a művészet

– vetette fel a kérdést a magyartanárom. – Jó kérdés! – mondaná rá egy okos politikus, s már kezdené is a rizsázást...

Nos, szerintem is jó kérdés, de nehéz (is) megválaszolni egy 15 éves lánynak. Megpróbálom.

Először is felcsapom a Magyar Értelmező Kéziszótárt, elvégre a tudományos magyarázat is érdekel. „A valóságnak bizonyos esztétikai elvek szerinti, a lényegét kiemelő tükrözése, megjelenítése, mint a társadalmi tudat egyik formája.” Húúúú, ez kicsit bonyolult! Most akkor miért is írjuk a tévében a színészek és popsztárok neve alá, hogy „művész”? Vagy tényleg azok? Vagy minden ember tényleg ennyire igénytelen és gagyi? Művészetnek számít, hogy egymást lekoppintjuk, versenyzünk, melyikünk szövegében hangzik el több olyan szó, mint szerelem, napfény, buli, csajok? Vagy művészetnek hívjuk Madách és Katona alkotásainak megbecstelenítését? Egy kicsit hadd gondolkozzak...

Mire való a művészet..., amikor sokkal könnyebb, egyszerűbb kikapcsolódást is választhatok? Miért vegyem le a könyvespolcra az Ady-összest, amikor csak bekapcsolom a tévét, és elém tárul a világ? Miért menjek el egy kiállításra, amikor az Interneten gyönyörű képeket láthatok (csak mást ábrázolnak)? Minek a színház, amikor moziba is mehetek, és még szürcsölni és ropogtatni is tudok?...

Talán arra való a művészet, hogy egy kicsit elgondolkodjak mindezen is, s ne kapjak mindent olyan egyszerűen a kézembe. Mert ha egy verset, vagy regényt olvasok, bizony egy kicsit gondolkodnom is kell, hogy kibogozzam a lényegét. Emellett a szókincsem is bővül, és talán érzékenyebb ember is válhat belőlem. Ha egy festményt vagy szobrot nézek, meg kell értenem, vajon mit is akart ezzel kifejezni a művész?

Félreértés ne essék, a könnyed szórakozást én sem ítélem el, én is imádom a Jim Carrey-filmeket, vagy a szerelmes regényeket. Csak talán már én is kezdem felfedezni, hogy egy Beethoven-szonáta is van olyan jó, mint egy Madonna-szám. Számomra ugyanolyan művészet a kézzel és lábbal festők művészete, mint Van Gogh művészete. S ugyanolyan tartalmas, és mély lehet egy iskolai színjátszó-kör előadása, mint a Nemzeti Színházban előadott darab.

A lényeg szerintem az, hogy az igazi művészet és a szórakoztató művészet ne nyomja el egymást, és idővel mindenki felfedezze az igazi művészet értékeit.

Lombos Péter

Egyedül a világon...

Tudom, nem így van, de ezt érzem.
Rossz egyedül lenni, de senki sincs, aki megértsen.
Magamra maradtam, nincs senkim,
Csak egy elhasznált, kopott dzsekim.
Maradnom kell, mert számítanak rám,
S nem hagyhatom magára édesanyám.
Valami eltört bennem, mint egy mécses,
Helyretenni azt soha senki nem lesz képes.
Kóbor lelkem keresztül szeli az Univerzumot,
Erőt ad, ha lecsúsztatok egy pohár rumot.
Bennragadtam a kecskeméti gettóban,
Hol a magyar és cigány összezárva van.
Ellenséges szempárok követik utamat,
S nekem egyedül kell megvívni harcomat.
Erős vagyok, s felállok a földről,
S álmodozom tovább magamban,
Idegenkedő érzéssel, hazámban,

Álmodozom a szebb jövőmről.

Szerettelek volna...

Szerettelek volna igazán szeretni,
hogy megnyugodhasson a lelkem.
Szerettelek volna két karommal átölelni,
hogy megnyugodhasson testem.
Szerettelek volna megismerni,
ha képes voltál elcsavarni fejem.
Szerettelek volna boldoggá tenni,
hogy ne legyen hiábavaló életem.
Szerettelek volna szeretni,
de te nem kértél a szerelmemből.
Szeretted volna a szemébe hajítani,
hogy eltüntethess az életedből.

Csak vagyok

Fáj az élet. Az életem. Nincs kiért élnem. Nincs miért élnem. Nincs módom élni. Nincs kit szeretnem. Nincs mit szeretnem. Nincs módom szeretni. Egyedül élek. Haldoklom. Megöl a magány. Megpróbáltam szeretni, de nem ment. Mindketten hibáztunk, ezt belátom, de meg kellett volna bocsátanunk egymásnak. Én nem tudtam neki. Ő nem tudott nekem. Esélyünk már nincs az újrakezdesre. Már csak kesereghetünk.

Kísért a múlt. A múltam. Kísértének a régi barátok, barátnők arcképei. Rettegek lehunyni a szemem, mert csak őket látom. Ha kilépek az utcára, látnom kell mások boldogságát, boldogtalanságát, örömét, bánatát. Nem érzek semmit. Még szomorúságot sem. Lelkem homoksivatagán néha átsuhan egy homokvihár, de csak átrendezi a buckákat. Újakat hoz létre, átalakítja őket. De semmi sem változik. Képtelen vagyok tiszta szívből nevetni, sírni, örülni, búsulni.

Csak vagyok.

Medgyesi Erika

Kezdet...

Ha felnézek az égre,
az jut eszembe:
bárcsak én is olyan tiszta lehetnék,
oly felhőtlenül úszhatnék.
A köd álomként zuhant rám,
ez éltetőm, gyilkosom, ruhám...
Nem érzem a talajt lábam alatt,
testem-lelkem kettészakadt.
A felhők még csak gyülekeznek,
s ez még csak a kezdet...

Haláltánc

Holdvilág ragyogja be a partot,
csak egy dolgot látok: egy arcot.
Egy arcot, amely halálsápadt,
bennem mégis vonzalom támadt.

Testét a gyászruha megölte,
örökre magához emelte,
oly erősen öleli át testem,
hogy szinte eszem veszttem.

Arcára tekintve látom csak,
hogy szemei éjfeketék, csillogók.
Az éjszaka keringőjének ütemére
járjuk az utolsó táncot, örökre.

Erősen ölel, mégis könnyedén vezet,
ez nem valóság, ez csak álom lehet.
Halvány piros ajka ajkam érinti,
bennem a boldogság lángját ébreszti.

Testem erőtlenül csúszik ki kezeiből,
vad öröm árad felém szemeiből.
Én leszek hű társa egy éjszakára,
míg következő éjszaka nem talál másra.

Eljártam vele a haláltáncot,
s megtaláltam a boldogságot.
nekik pedig fájdalmat okoztam,
s álmatlan éjszakákat hagytam.

Sápi Mariann

Reménnyé válhat az álom!

Leszállok a buszról. A járatról, mely a reggel homályában magába zárja egy fél órára a legkülönbözőbb dolgokat. Embereket, szagokat, meleget, „gondolatokat”, egyéniségeket, macsókat, csajokat – s mindezzel együtt a sötétséget is. Mindegy... Ez egy más téma – mondhatnánk: lerágott csont –, s én már kiléptem ebből a veremből, hisz most azon ábrándozom, hogy ma, végre, ezen a gyönyörű esős őszi napon reménnyé válhat az álom!

Talán majd ma, ha minden összejön, ha ott, fent, az első emeleten is úgy akarják, végre eljöhöz az én időm, s megtörténhet a csoda (de csak, ha nem hiányzik egy tanár sem!)

Ma talán nyolc órám lehet. Vajon milyen lesz az első órám? Első?! Nulladik! A legjobb lenne egy kémiával, esetleg matekkal kezdeni, de az sem jelentene nekünk túl nagy gondot, hisz mi zsenik vagyunk, ha esetleg fizika lenne az áhított óra. Ezek a tárgyak igazán fontosak nekem. A lelkemig hatolnak, mert ha ránézek padtársam arcára, egy igen egyszerű fizikai, kémiai, de még akár matematikai képlettel is könnyedén leírhatnám arckifejezését, amikor a fent említett órák nyújtotta örömeinkben részesülünk. Bárcsak történelem lenne az első órám! Gondoljunk csak bele: ez az egyik legjobb tantárgy, melyből idén már hetente három óra is

van! Az a sok évszám, melyek megtanulása miatt egész nyáron izgulhattam, most végre csak engem vár. De itt van még a biológia is. Mi is lenne velem e gyönyörű óra nélkül?! Sajnos, azonban egy héten csak kétszer részesülhetünk e természettudomány-adta örömeiből, de sebj, ha most is szerencsénk van, a tanárnő ma ismét elhúzza az órát úgy tíz perccel, s a maradék pár másodpercben talán jut még időm majd lerohanni a földszintre, hogy átöltözzünk, s kezdetét vehesse egy jó kis „light”-os tesi. Amit az előző órán sikerült meghallgatni az izomzatról, most végre fizikálisan is megtapasztalhatjuk. Hurrá! Miután jól kifulladtunk, jöhet a dupla magyar! Már alig várom, hogy találkozhatok a „szent könyvekkel”, a jó kis kötelező olvasmányokkal, s azok elmaradhatatlan oda-vissza, keresztül-kasul elemzésével, no meg a furfangos témazáró kérdésekkel, s az azt követő nyelvtani gyakorlatok mindannyiunkat lenyűgöző „egyszerűségével”. Aztán meg: vajon melyik órán is hallhatnánk meghökkentő híreket csütörtökönként a Bajnokok Ligája meccsekről, vagy „győztes napok” után – ami mostanság, ugye egyre kevesebb – az UTE-ről? És vajon, létezik-e a Bolyaiban olyan tanár, aki az osztálya baráti kedvességét hat csodálatos és nagyon fontos Mikszáth novella elemzésével viszonzja? Arról már ne is beszéljünk, hogy egyesek mennyire irigyek az első padban ülőkre, akik ha szemfülesek, óra után mindig rohanhatnak nagylelkű tanárunk után az általában az asztalon felejtett olvasószemüvegével... De itt van még szemben a rajz is! Amikor is „újra” megtudhatjuk, hol és merre is járt érdekes tapasztalatokat gyűjtve tanárunk, pl. Párizsban, de várnak ránk a klassz rajz-feladatok is. Kár, hogy ebből a tárgyból is csak egy jut nekünk hetente, akárcsak az énekből. Ez az idő az, amikor ha éneklésre kerül sor, az osztály mindig olyan toleráns és megértő velem. Végezetül itt a német és az angol. Az a sok külföldi szó s szabály, melyet meg kell tanulni, egyszerűen szörnyű. Nincsenek itt képletek, számok, logikai megoldások, adott esetben megoldhatatlan feladatok. Ráadásul a két tárgy sokkal kevésbé fontos, mint a Hund-féle szabály, vagy Newton törvénye, vagy Rákóczi harci zászlói, vagy hogy mi is van a fácánkakas farktollára írva magyartanárom kedvenc Mikszáth regényében...?

Talán minden tantárgyat felsoroltam, ma pedig csak nyolc órám lesz! Azonban erre is lenne megoldás! Esetleg, ha a nulladik óra elé még betennének nekünk egy mínusz egyediket vagy mínusz kettediket vagy mínusz harmadikat, akkor egy nap lehetne akár 11-12 órám is! Sőt, ha a ... óra elé egy...

Szabó Katalin

Három hét Németországban

A PAD pályázatát megnyerve három hetet tölthettem Németországban augusztus 13-tól szeptember 3-ig.

Kimerítő, 26 órás autóbusszozás után érkeztünk meg Merzigbe, 19-en. A vendéglátó családom az első pillanattól kezdve kedvesnek, segítőkésznek bizonyult. Már az első este éjszakába nyúló beszélgetéssel végződött. Minden érdekelte őket, ami velem, Magyarországgal kapcsolatos.

Másnap körbevezettek bennünket az iskolában. Történelemórán a német történelmet vettük át nagy vonalakban, biológiaórán megmutatták a szertár „kincseit”. A legsokkolóbb látvány egy konzervált öthónapos embrió volt. Hogy kiheverjük ezt az élményt, elvittek bennünket városnézésre. A délután és az este újra a családi körben telt el. Augusztus 15-én a családdal Trierbe utaztunk. Hatalmas sétát tettünk a történelmi városban. Délben meglátogattuk a Mi udvarunkat is, ahol kipróbálhattam a német konyhát is.

Aki még nem látott tízéves, történelmi kinézetű, magánemberek által épített várat, az látogassa meg feltétlenül Burg Monclairt.

Talán egyetlen csalódás, ami kint ért, az az iskolai ünnepség volt. Ezt minden évben megrendezik. Két-három ének hangzott el, amit egy nagyon jó együttes, a Big Band adott elő, akik modern számokat is énekeltek eredeti alappal, illetve volt egy helyben felállított – méregdrága – büfé. Az unalmas délelőtt után kezdődött egy izgalmas délután Barbarával, ahol előkerültek a fényképek, és nagyon sokat mesélt családjáról, barátairól.

Augusztus 19-én Borgba vitt a család, ahol egy rekonstruált római tábor található, fürdővel, rózsakerttel, és rettenthetetlen – nyolcfős – sereggel, korabeli kosztümökbe öltözve. Láttunk gladiátor-viadalt, és megkóstolhattunk római ételeket is. A család ekkorra már elég jól ismert, és hobbitra való tekintettel (parfümös üvegtervezés) 12 mini parfümmel leptek meg. A hangulatos közös estéken mind jobban megismerkedtünk, egyre jobban sikerült beilleszkednem a családba.

Másnap közös programként Trierbe utazott a csapat. A városka épületein szinte minden korstílus nyomot hagyott: láttuk a római időkből való amfiteátrumot, a gótikus dómot, a reneszánsz kastélyt, a barokk templomot. Leginkább mégis a főutca 18. századi faházás épületei tetszettek. Természetesen a múzeumlátogatás sem maradt el.

Az úgymond normális iskolai napokon már készültünk előre a búcsúünnepre. Ez persze nem akadályozott meg abban, hogy a politika és a törri mellett kipróbáljam a helyi irodalom, angol és testnevelésórát is.

A család elvitt Stadt Luxemburgba, itt megnéztük az Archeológiai Múzeumot, majd bebarangoltuk az óvárost. A luxemburgiak nagyon kedvesek voltak. Nem úgy a franciák! Strassbourg viszont gyönyörű. Láttuk a legszebb Katedrálist és jártunk az Európa Parlament épületében is. Elvittek bennünket Saarbrüchenbe is. Ez tipikus nyüzsgő nagyváros. Itt ellátogattunk a Tageshausba, ahol személyesen találkoztunk két ellenzéki politikussal. Másnap Merzigben a főpolgármester fogadott bennünket. Délután a világhírű porcelán-kiállítását tekintettük meg. Ugyanitt áll a hannoveri EXPO jelképe is. Természetesen a porcelán után bevezettek bennünket az autógyártás rejtelseibe is. Itt láthattam, hogy 38 másodperc alatt raktak össze egy Ford Focust.

Vészesen közeledett az Abschlussfest. Egyre több órán próbáltunk. Bizony volt, hogy elkelt a segítség, és nagyon hálás vagyok, hogy még ott, külföldön is számíthattam tanárimra. A búcsúestre augusztus 31-én került sor. Ezen mindenki megjelent. Minden lehetséges műfaj felvonult is. volt zongorajáték, vers – József Attila: Tiszta szívvel, magyarul és németül -, Webber: Macskák-részlet, és alkalmi kórusunk (mert kórustag ott sem henyél) előadta a Még egy szó c. számot. A fináléban karikázót táncoltunk, nem kis sikert aratva.

Az utolsó hétvége már a búcsú árnyékában telt. Három kellemes hét után nehéz volt az elválás.

Mindent összevetve elmondhatom, hogy ez a három hét nagyon hasznos volt: megismertem egy másik kultúrát, gyakoroltam a nyelvet, és nagyon sok helyen jártam a családdal és a csoportommal együtt. Vendéglátóim nagyon barátságosak voltak, és segítőkészek, tényleg mindent megtettek azért, hogy minél többet lássak országukból. Emellett szerencsés is voltam, mert könnyen be tudtam illeszkedni fogadó családom életébe. A háromhetes tábor alatt felejthetetlen élményekkel lettem gazdagabb.

Tengeri Dalma

Fogoly vagyok

Fogoly vagyok, a foglyod.
De én nem vergődök,
Mint a rab madár,
Csak pihegek, míg ölel a karod.
Az égbolt tükröződik szemünkben.
Egymásra nézünk –
Villámok cikáznak bennem,
Őserők húznak feléd.
Lehunyom pilláim.
Befelé nyelem a könnyeim.
A jövő, a jövő birizgál,
Ismeretlen, szavak nélküli.
Csak tesz, öl vagy éleszt.
Kiáltanék, hogy ne öljön meg,
De minek, ha úgy akar.
Majd visszanyúlok ide, a Földre,
Láthatatlan kézzel,
Megsimogatom az arcodat
S a könnyeimet nyelve súgom:
Még mindig szeretlek.

Könnyek

Hatalmasat sikolt a múlt,
zeng belé az életed.
Megsajdul a szíved is,
S hirtelen könnyezni kezd.
Peregnek a könnyecseppek,
De mégsem a szívedből.
Égnek a szemeid
Az emlékezéstől.
Vissza szeretnéd hozni
A múlt kristályköveit,
Hogy aztán arra folyjanak
Az emlékezés könnyei.

...

Dob pereg
a szívem
Harci kiáltás
a lelke
Ágyúzörej

Vágy

Leszakítanám a csillagokat,
Hogy fényükben arcod lássam.
Megcsókolnám a tüzes Napot,
Hogy még forróbb legyen ajkam.
Szelek szárnyán lovagolnék,
Hogy megmutathassam Neked,
Merre van a boldogság,
Bízd rám magad, s gyere!
Add a kezed, és ne kérdezz,
Csukd be szemed, és csak érezz.
Látni fogod a mennyországot,
Minden vágyam ennyi, Édes!

Lombos Péter

Zene és lélek –

Előző számainkban már olvashattuk a Zene és lélek című Lombos Péter és Braunitzer Gábor által írt glosszákat. A 30. számban megjelent írásra „válaszol” az eredeti mű szerzője, aki a 12/D osztályba jár, szerkesztőségi tagunk (harmadszor)

Jólesett, hogy valaki komoly/komolytalan témámra válaszolt. Nem veszem rossz néven a kritikát, inkább örülök neki. Annyit azért előre leszögezek, hogy az apámmal, akit majd három éve nem láttam, nem kell előhozakodni, neki ugyanis semmi köze hozzá.

Az amerikai rap szerintem sem leírandó műfaj, de: a Wu-Tang Clan The W c. albuma egész jó hangszereléssel készült el. A magyar rap hibája viszont ott keresendő, hogy „csak” a Ganxsta Zolee-féle irányvonal van képviselve. Rengeteg olyan rapelőadó van, aki önmaga finanszírozza lemezeit (demóit), akinek igen komoly mondanivalója van, és aki versenyképes amerikai társaival szemben.

A társadalmi viszonyokról csak annyit, hogy az afro-amerikaiak nemcsak ki voltak tiltva azokról a helyekről, ahol fehérek szoktak tartózkodni, hanem lincselésig fajuló hangulat uralkodott egy-egy déli városban, ha ez megtörtént. Hozzátenném, hogy nem elég sok rapper nem tartozik ahhoz a bizonyos „kinyírlakhaver”-típushoz, ők ugyanis nem ettől rapperek, ha egyáltalán annak mondhatók. Verekedni csak annak az elsorvadt agytörzsű cromagnoni áldásnak kell, aki nem tud más mélyen szántó gondolatokat átvinni a másik agyába, csak ökölrel. A rap mondható egyfajta – bocsánat a szóért, s majd az ombudsmanommal megbeszélem – négerlázádsnak, hiszen ott, a csodás Amerikában még mindig a fehér a nyerő, a fehérektől döglök a légy. Ez egyfajta átalakult népzene, hiszen az afro-amerikaiak minden percben, amit már a XV. század óta ott töltöttek, lázadtak az elnyomás ellen. Ők voltak az ókori „beszélő szerszám” újkori változata. Mellesleg, nem minden rapper a NYUTE-padokból került ki, mert a szorzótábla sem ismeretlen előttük, és nem azért járnak templomba, hogy megnézzék Jézus előadását az eljövendő Apokalipsziszról.

Én sem laktam Bronxban, mivel az az olaszok negyede, így kétlem, hogy olyan sok százkilós fekete rohángalna ott.

A prostituáltak sem szexuális rabszolgák, de ha nincs meg a napi pénz, amit ő-strictisége megálmodott, szegény elkezdheti gyakorolni a minél kevesebb ujjas aláírást.

Az olyan részeket pedig, melyek a szövegben arra utalnak, hogy fejünk mennyivel jobban mutatna anyánk fotogénebb feléhez nőve, vagy hogy miért nem születünk nagykéssel a hasunkban, az a mai, sajnos, egyre elterjedtebb magatartásforma része. Nem mehetsz el a kandós-Gáspáros csoportosulás mellett úgy, hogy eltévedt tekinteted miatt ne akarnának kedvenc pillangójukat arcunk üregeiben megpihentetni.

Az eszmei azonosulásról pedig csak annyit, hogy a magyar népdalok (sajnos) már nem tükrözik a jelen kor problémáit, a fiatalok lázadását, a megkülönböztetés miatt. De az igazán nehéz dolog az, hogy a 80 éves nagymama Jó ebédhez szól a nóta szösszenete, amely Eminem, Dr. Dre és más igen népszerű amerikai hip-hopos előadók műveiből állna.

Varga Orsolya

Élet vagy halál

Élet vagy halál,
Kettő, mit választhattál,
S te mégis élni akartál,
Rátalálni arra, amiért itt maradtál.

Megkeresni és elérni célodat,
Megtalálni önmagad,
Hogy boldog lehess,
S másokért élhess.

Miért szenvednél?
Sanyargatnád magad,
Amikor senki sem kért meg rá,
Hogy boldogtalan maradj.

Mindig légy önmagad,
Mert ha más bőrébe bújsz,
Őt ismered meg – nem tenmagad,

Vedd kezedbe sorsodat!
Valósítsd meg célodat!
Légy mindig önmagad!

Énekkaros bál

Volt megint minden, mit jó hangú, kedves énekesek szerveztek a bulizóknak. Diszkó, élőzene bemutató, tanárdobálás, és tippelési verseny, ahol fellépett a **Jámbor-Búti páros**, a kaucsuklabda két fenegyereke. S mire lehetett tippelni? Hát hogy ki győz? Ki? Ki? Hát a Jámbor, a mester, ahogy szerényen ömlengett a 10-4-re végződött nem mindennapi parti után. Egyébként itt mutatták be a házilag készített szoft cipőütőket is. Fő jellegzetessége az volt, hogy „érezni” is lehetett a nagy mérközést, nem csak látni.

Csupák Adrien, a Bolyai nem hivatalos gyorsíró-bajnoka egyetlen perc alatt 128 betűt tudott a zöld táblára varázsolni. Ezzel is bizonyítva, hogy még nem diszlexiás! Karikás F-betűi pedig új fejezetet nyitottak a szépírás irodalmában. **Újvári Gábornak** majd három perc kellett két szendvics bekebelezéséhez. Tanítványai ez alatt az idő alatt legalább

konstatálhatták, hogy csöndben volt. Már készítik az újabb órai szendvicseket...! **Kovács Gergely-mágus** igazi feledhetetlen percekot okozott a résztvevőknek. Kártyatrükkjeivel ámulatba ejtette a nagyérdeműt, ötből négyszer találta el, hogy ki melyik lapra is mutatott rá, amíg ő a sarokban meditált. Vigyázzatok! Nagyon vigyázzatok! Kovács-mágus hátrafelé is lát! Ő a hátat-fordított Küklopsz! Jaj nektek a tornaóráin! **Kühn Klaudia** némettanárnő is a személyiségét oly jól kiegészítő szögbeveréssel múlatta az időt. Szakértelmét és felkészültségét mi sem bizonyítja, hogy egyetlen perc alatt egyetlen szöveget tudott csak beverni a fába! Tanúja voltunk ezen az estén a legújabb Kühn projekt megszületésének. **Kiss Róbert**, az újdonsült igazgatóhelyettes is megvillant – új funkciójában, ám még régi szakértelmével – a porondon. A természetes számok fenoménjaként tündökölt. Olyan sok számot írt a táblára, hogy ha azt összeadtuk: 2485 lett az eredmény! Volt tanítványai még Szegedről és Pestről is elrándultak „szakálláért”. Sajnos **Lóczi Attila**, az izmok királya és császára, a bolyais konditerem törzskártya tulajdonosa, az angolt tanulók rettegett alakja – ellenfél nélkül maradt. (Csak nem véletlenül?!) De sebaj, **Csupák Adrien**, szkanderkirálynő, mellesleg hajnok, kihívta a mi izompacsirtánkat, de mit pacsirtánkat, „fecskenket”, nádi poszátánkat, kőszáli sasunkat – egy bemutatóra. A végeredmény senki előtt nem volt kétséges... Győzött most is az erősebb, a felkészültebb... Azóta is csak így emlegetik – a Csupák-Csoda!

De mikor érzük már meg azt a pillanatot, hogy a „**Lóc(z)i óriás lesz?!**”

HÍREK

TÁVOLUGRÓK

- ◆ Október 10-én Budapesten tartották a **Diákolimpia** V-VI. korcsoportjának **Atlétikai Ügyességi csapatbajnokság távolugró** döntőjét, amelyen a **Bolyai országos 3. lett**. A csapat tagjai: **Adamik Anna, Sári Éva, 11/A, Bodor Adrienn, 9/A, Fülöp Hédi és Pintér Szilvia, 9/B**

MEGEMLEKEZÉS

- ◆ **Október 5-én** emlékeztünk az Aradon kivégzett 13 honvédtisztre. Az aulában egész nap kamara kiállítás volt látható, s az elesettek tiszteletére egy szál gyertya égett. Az Iskolarádióban emlékműsor hangzott el. A nagyszünetben pedig korabeli dallamok voltak hallhatók a Kobzos Kiss Tamás vezette Jánosi együttestől. Az emlékeztetést Tóth Józsefné szervezte, a 13 vértanú tábornok utolsó óráinak történetét Tarjányi Tamás olvasta fel.

VERSENY

- ◆ Október 15-én került sor az **Implom József helyesírási verseny** iskolai fordulójára. A 47 versenyző között **Pető Nikolett, 12/D-s tanuló bizonyult a legjobbnak**. (84.5%-os teljesítménnyel). **2. lett Lombos Péter, 12/D (80.5), 3. Bugyi Zsuzsanna és Pámer Balázs**, mindketten 11/B-sek (79.5). **A 9.-sek között Szabó Krisztina, 9/D, érte el a legjobb eredményt (77.5) Karancsi Ágnes, 9/D (76.5) és Klement Orsolya, 9/D, (76) előtt. A 10.-sek mezőnyében Kollár Katalin, 10/D (72.5) lett a legjobb Németh Réka, 10/B (71.5) és Dajka Orsolya, 10/D, Keserű Csilla, 10/C előtt (69.5). A 11. osztályosok között Bugyi Anna és Pámer Balázs szerepelt a legjobban, ők ketten előzték meg Mucsi Ferencet (78.5), valamint Kulcsár Katalint és Cserni Anettet (75.5), mindhárman 11/D-sek. A végzős évfolyam legjobbjá idén is Pető Nikolett lett, őt követte Lombos Péter, majd Kökény Katalin (79) a 12/D-ből. A 2002. január 22-én a kiskunhalasi Bibó István Gimnáziumban sorra kerülő területi versenyen gimnáziumunkat Pető Nikolett képviseli.**

- ◆ Katona József születésének 210. évfordulójára emlékezve tartották a **Katona emlékbeszédíró és felolvasó versenyt**, amelyen **Sendula Anita**, 11/D, a 2. helyen végzett.(Beszédét külön olvashatod az interjúk után.) **Karancsi Ágnes**, 9/D-s pedig Különdíjban részesült.
- ◆ November 26-án tartottuk a **Szép magyar beszéd** iskolai fordulóját, amelyen **Pesti Rita**, 11/B osztályos tanuló szerepelt a legjobban. 2. lett **Dajka Orsolya**, 3. **Csapi Edit**, mindketten 10/D-sek. 4. helyen végzett **Vilcsák Alexandra**, 5. **Losonczy Rita** , mindketten 10/A-sok, 6. **Kovács Ágnes**, 9/B.

1956-OS EMLÉKMŰSOR

- ◆ **A forradalom és szabadságharc** emlékét az idén a 92. születésnapját ünneplő Faludy György önéletírásának néhány részletével idézte fel **Bálint Szilvia**, **Bozóky Alex**, **Pesti Rita**, **Semperger Imre**, **Szalontai Bálint** és **Szalontai Dénes**. Az összeállítást **Harkai Hajnalka** készítette **Faludy György Pokolbeli víg napjaim után** és a **Dobos az éjszakában** c. könyvek anyagaiból. A zenei szerkesztő **Jámbor Zsolt**, a technikai munkatárs **Komonyi Dezső** és **Csapóné Búzás Klára** volt. A költő életéről, munkásságáról szóló kiállítást **Tóth Józsefné** rendezte.

GÓLYABÁL

- ◆ Az idén a megszokottól korábban, az őszi szünet előtti szombatestén került sor, ahol a **Diákönkormányzat szervezésében** először Móczár Zsuzsa, Jámbor Zsolt és Tarjányi Tamás Webber: Jézus Krisztus, szupersztár c. rockoperájából adtak elő egy nagyszerű részletet. Ezt követően került sor az osztályok műsoraira. A „D”-sek jóízűen fricskázták ki a Viva+ sztárocskáit, s előadtak egy részletet a János vitéz rap változatából, és „dárídóztak” egy csöppet, megvillantva Lajcsi adoniszi testét, N. Gergulics-Oreiro latin temperamentumát. Külön kitűnt Józsa Vendel kerékpár-ügyességi száma, no meg az ügyes tánc-chip. A „B”-sek intellektuálisan kezdték paródiáikat, fokozatosan lendültek bele a csinos lány és az öreg „történeteibe”, mégis az igazi sikert a takarító lányok csábos-bájos táncával aratták, igazolva: belőlük még lesz valaki. A „C”-sek felidéztek, hogy is készül egy ilyen műsor, melynek nagy poénja a „kan-kán” volt. Az „A”-sok is tévéparódiáztak, a Bálák és Gézák megmutatták, ki is leggyengébb láncszem. Ügyesek voltak reklámfricskáik és a táncuk.